

van de toeschouwers klinkt niet alleen het Azoriaanse dialect, maar ook Engels: Azoreanen die in Canada en Noord-Amerika wonen, komen voor dit feest even terug. Het is de kans om iedereen van de familie weer te zien. Leonoor, een jonge vrouw, zegt: „Kijk, ik heb het portret van Santo Cristo op mijn smartphone. Zijn blik is zo mooi! Hij staat je altijd bij.” Dan klinkt andere muziek, waarbij mensen elkaar de strofen van een lied als estafettestokjes doorgeven. De Portugese fado is hier niet te horen.

Dan is het tijd voor een ontdekkingsstocht langs de grillige kust. In het haventje van Lagoa zijn vissers hun netten aan het boeten, om morgen met hun bootjes op makreel en zeebrasem te kunnen vissen. In de verte vaart een boot met toeristen die walvissen en dolfijnen aan het spotten zijn. De wind ruikt en golven beuken op het zwarte vulkanische gesteente. Boven op de steile kliffen liggen weilanden in schaakbordpatroon. De percelen zijn van elkaar gescheiden door hoge muren van zwarte vulkanische brokken.

Verder langs de weg ligt de Fábrica de Chá Gorreana, de enige theeplantage van Europa. Hier worden sinds 1883 geheel volgens traditie theebladeren verbouwd. De blaadjes voor zwarte thee oxideren, fermenteren en drogen binnen in de hal. De blaadjes voor

Uit & thuis

De Azoren vormen de westelijke grens van Europa. Sinds de Anjerrevolutie (1974) is het een autonome regio van Portugal.

De reis:

TAP Air Portugal vliegt op São Miguel. Ferry's varen vanaf daar in twee tot zes uur naar de andere eilanden. Vliegen kan ook (sata.pt).

Verblijf:

Casa das Palmeiras in Ponta Delgada weerspiegelt architectonische invloeden (casapalmeiras.com).

Wandelen:

Gemarkeerde routes via Azores Trails.

Excursie:

De plaats Sete Cidades biedt uitzicht op een tweelingmeer, het ene blauw, het andere groen.

Informatie:

visitazores.com en visitportugal.com

groene thee worden gestoomd. Het is vooral handwerk, soms maken de arbeiders gebruik van oude machines.

Chemicaliën zijn nergens in het productieproces te vinden: door het isolement van de eilanden hebben insectenplagen geen kans gekregen. Eenmaal buiten zijn vers gemaaide theestruiken en een zilte zeelucht te ruiken. De wandelroute PRC 28 slingert door de felgroene theeplantage. Wandelaars staan stil bij de plukkers die de theebladeren oogsten en de blaadjes in zakken stoppen. Over twaalf dagen doen ze dat opnieuw.

Boodschappen

Eenmaal terug in Ponta Delgada wappert er wasgoed aan lange lijnen tussen de huizen. In een kleine supermarkt doet Ana boodschappen in haar schort en op sloffen. Zij zegt dat zij niets van de zee moet hebben, omdat ze zich daardoor opgesloten voelt. Haar huis heeft een blinde muur die naar de zee is

gericht en een raam met uitzicht op de bergen. Door de goedkope vluchten kan ze gelukkig geregeld op bezoek bij haar kinderen die op het vasteland en in Boston wonen. Veel Azorianen zijn in de vorige eeuw de oceaan overgestoken om in Canada en New England aan de armoede op de eilanden te ontsnappen. Bijna iedereen heeft er familie. Ondertussen legt haar 28-jarige zoon de ingrediënten voor een traditionele stoofpot in haar boodschappenmand en zegt: „De zee? Ik ga er vaak naar toe. Alleen al om te luisteren naar de brekende golven op de rotsen. Als ik alleen een rivier zie, zoals de Taag in Lisbon, vind ik dat niet genoeg.”

Overall wordt de stem van de zee gehoord, met de golfslag van de Atlantische Oceaan onophoudelijk op de achtergrond. Daarmee is São Miguel bij uitstek een wandelbestemming. Of dat nu over vulkanen, langs warmwaterbronnen of door kraters is, je hebt vrijwel altijd prachtige zeegezichten.

SÃO MIGUEL
30 KM

